

N:o 171.

Herr **A. G. Andersson** i Himmelsby, om ändring af 8 och 17 §§ i lagen ang. sparbanker den 29 juli 1892.

I lagen om rikets sparbanker af den 29 juli 1892 finnes i § 8 föreskrifvet, att den förteckning, som sparbankens styrelse är skyldig lemna till Konungens befallningshafvande öfver sparbankers hufvudmän och styrelseledamöter, »skall genom Konungens befallningshafvandes försorg, men på sparbankens bekostnad, införas i länskungörelserna och i tidning i orten. I § 17 föreskrifves samma åtgärd med revisionsberättelsen, det yttrande sparbankens styrelse och det beslut af hufvudmännen, hvartill berättelsen må hafva gifvit anledning. Denna åtgärd, nemligen införandet i länskungörelserna samt en tidning i orten af dessa förteckningar å hufvudmän samt styrelseledamöter och revisionsberättelse m. m. skall väl vara afsedd för att allmänheten må genom densamma kunna få upplysning, om hvilka personer som äro hufvudmän och styrelseledamöter i ortens sparbanker samt en öfversigt af sparbankernas ställning och på så sätt blifva till gagn för insättarne i sparbankerna. Någon stor nytta kan jag dock icke finna att denna åtgärd kan åstadkomma, ty hvad införandet i länskungörelserna beträffar, så torde det ej blifva så många som genom dem få kännedom om nämnda förhållande, då det väl endast är ett fåtal, som på dem prenumerera och på det sättet blifva i tillfälle att få upplysning om deras innehåll. Icke heller torde uppläsandet i kyrkorna af de samma, der sådant sker, mycket bidraga till att bibringa allmänheten insigt om nämnda förhållande, då det vid kungörelsernas uppläsande icke i allmänhet torde vara många närvarande.

Återstår då införandet i ortens tidning. Äfven denna åtgärd torde vara af ganska ringa vigt för erhållande af kännedom i nämnda afseende, åtminstone bland dem, som borde hafva största intresset därför, nemligen insättarne. Ty inom hvarje län, i synnerhet de stora, utgifves ett större antal tidningar, och då det torde vara få bland den klassen af länets invånare, nemligen insättarne, som läsa mer än en af länets tidningar, så blifver det säkerligen ett mindretal af dem, det närmast rör, hvilka genom nämnda förteckningars samt revisionsberättelsers m. m. införande i en af dessa lära känna de samma. Och det torde således med fullt skäl kunna ifrågasättas, huruvida införandet i länskungörelserna samt i tidningar af ofvan berörda förteckningar etc. är till något verkligt gagn för insättarne. Det oaktadt få sparbankerna vidkännas ganska stora utgifter därför, och såsom bevis härpå kan anföras, att kostnaden för nämnda annonsering uppgått till omkring 50 kronor för år, för hvarje sparbank i den trakt, der jag bor. Att detta är en ganska stor utgift för sparbankerna i anseende till det gagn, som insättarne kunna hafva deraf, torde ingen gerna vilja bestrida, äfvensom att den i synnerhet för de mindre är ganska känbar, emedan det för en sparbank, som icke har mer än 25 à 30 tusen kronor att förvalta, är ganska mycket att på tio år utgifva omkring 500 kronor i annonskostnad, och detta för annonser, som säkerligen äro till ringa gagn, enär i största delen af riket sparbanksdistrikten icke lära vara större, än att inom hvarje distrikt den därför intresserade allmänheten utan dessa utgifter för sparbankerna kan skaffa sig tillförlitliga upplysningar, om hvilka personer, som äro hufvudmän och styrelseledamöter i dess sparbank, om den anser det nödvändigt. För min del tror jag att Konungens befallningshafvande ganska lätt kunna förskaffa sig tillförlitliga upplysningar om både hufvudmän och styrelseledamöter i sparbankerna inom sina respektive län, och att dessa korporationer med den både rätt- och skyldighet, som de hafva, icke skola underlåta att vaka öfver att sparbankerna skötas på ett sådant vis, att insättarne hafva full säkerhet för att de icke skola behöfva förlora något af sina i sparbank insatta medel.

På grund af hvad jag sålunda anført får jag vördsamt föreslå,

det Riksdagen ville för sin del besluta, att sista delen af 8 § i lagen angående sparbanker må utslutas, och hvilken eger följande lydelse:

»Den förteckning skall genom Konungens befallningshafvandes försorg, men på sparbankens bekostnad, införas i länskungörelserna och i tidning i orten», dels ock, att i § 17 samma lag följande ord: »och offentliggöras på sätt i 8 § sägs» uteslutas.

Stockholm den 28 januari 1896.

Gustaf Andersson.

Häruti instämma:

C. E. Johansson,
i Berga.

J. Ericsson.

N:o 172.

L. P. Larsson i Berga, *ang. bildande af en fond, afsedd att vid genomförande af förbud mot bränvinstillverkning ersätta tillverkningskatten å bränvin.*

Enligt Kongl. Maj:ts nådiga proposition n:o 1 till Riksdagen angående statsverkets tillstånd och behof finnes för år 1897 att disponera ett öfverskott från 1894 års statsreglering af 8,296,155 kronor 51 öre. Derjemte påräknas ett öfverskott från 1895 års statsreglering af 13,700,000 kronor.

Då nu till Riksdagens pröfning föreligga förslag rörande användning af dessa öfverskottsmedel, torde förnämligast hänsyn böra tagas till *dels* att dessa medel otvifvelaktigt till större delen influtit genom de ökade tullinkomsterna, *dels* att de enligt Hans Maj:t Konungens uttalande år 1888 skola användas till sådana ändamål, som medföra förmån åt dem, hvilka närmast drabbats af de förhöjda tullarnes tyngd.